

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára

Egész évre . . . . . 8 K
Fél évre . . . . . 4 „
Negyed évre . . . . . 2 „
Egyes szám ára 20 fillér.

Felélős szerkesztő:

OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó:

BALKÁNYI IERNŐ.

Keziratokat nem adunk vissza.

Szerkesztés és kiadóhivatal: B. I. k. a. ny. i.
Erdő könyvkereskedésben Alsólendva.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A nyitlér sora egy korona.

Reflexiók.

Alsólendva, október 26.

Az emlékezetes október 10-én a szociáldemokratáknak egy küldöttsége jelent meg Just Gyula képviselőházi elnök előtt és ott Garbai Sándor, a küldöttség szónoka feltárta azokat a célokat, amelyekért a párt küzd és rámutatott azokra a sebekre, melyek hazánk testén gyógyításra várnak. A sebeket nem ők látják, nem ők fedezték fel, hanem az országos statisztikai hivatalnak pontosan összeállított számadatait tüntetik ki. Ők csak a jászot, a sóhajtat vizsik el a törvényhozás házába, hogy felzörögessen az alvókat a veszendők megmentésére.

Az ország népének világos, semmi balhittól el nem fátyolozott népműveltsége az, amire törekednek. A szegényebb néprétegnek embersora emelése — megélhetési, erkölcsi és egészségi szempontból. Mivel pedig a magyar polgárok műveltsége, gazdasági ereje, kedvező egészségi viszonya és erkölcsi magassága legbiztosabb fenntartója a hazának, emnélfogva ők a haza szolgálatában fejtik ki erejüket és annak boldogulásával akarják a népboldogulást elérni. — Ez a logikája a szociáldemokrata programnak.

Azok a sebek pedig, melyeket gyógyítani akarunk, a következők: Az ipari munkával foglalkozók csekély keresetökkel alig tudják családjuk életét tengetni, mert a felnőtt iparos-munkás hetenkint átlag 13 ko-

ronát keres, a nőmunkások pedig átlag 6 korona 50 fillért. A mezőgazdasági munkások, kik kenyérrel látják el az egész hazát, 9 kor, 50 fillért, a nők pedig 4 kor. 26 fillért keresnek átlag hetenkint.

Ugyancsak szomorú képet mutatnak a lakásokban összeszufolva élő nép gyermekei, kik erkölcsi érzékük elnyomásával kénytelenek résztint a földbirtokosok szűkeblűsége, résztint a drága lakáviszonyok miatt olyan lakásközösségekben élni, amely minden szeméret letőrlő a nyomorult páriák aról.

A földesurak pusztáiról ne is szóljunk, hiszen tudjuk, hogy ott egy-egy szobában 3—4 család él gyermekestül. Majd 10—15 év múlva ott is megszűnik ez az arcpirító állapot, mert anyai halasztás kaptak a földbirtokosok a cseledésg törvénykövetelt emberséges lakásainak felépítéséhez.

De nemcsak a földmívelő nép, hanem a gyári munkások és egyéb napszámosok is olyan összeszufolva élnek, hogy ezek a szállások a fertőző betegségek valóságos melegágyai, tenyészítő helyei. A statisztika szerint Budapesten minden ezer lakás közül 740-et zsufoltan talált a hatóság.

Addig pedig hiába küzdünk a néprtő tuberkulozis, a gyermekpusztító difteritis és scharlach ellen, míg a lakáviszonyok úgyet a népjólét tekintetében meg nem oldjuk. Az ilyen viszonyok között élő ember megsirattja elhalt gyermekét, de nem mulasztja el utána mondani, hogy — legalább

nem vesződik többet. » Ó maga is súlyos tehertől szabadult meg; egy gyermek gondjaitól. Az igaz, hogy az orvos is kevés meg aránylag, de hogyan tudjon az orvosi tudomány megküzdni az olyan bajokkal, melyek a természet ellen elkövetett társadalmi sérelmekből következnek. És ha kétszer annyi volna az orvosok száma, akkór is első sorban a betegség okait kellene megszüntetni, hogy az állapotok e téren javuljanak.

Nagyon természetes, hogy ilyen viszonyok között élő nép, mely szüntelenül a lét fenntartása és a betegség elleni küzdelemben merít ki erejét, a műveltség kérdéseivel nem igen foglalkozik. Azért mutat kulturális statisztikánk is szomorú képet.

Az összes tanköteleseknek 24 százaléka nem jár iskolába, vagyis 100 gyermek közül csak 76 tanulja meg az elemi ismereteket. A felnőttek között pedig még mindig 34 nem tud 100 közül írni-olvasni.

Addig, míg ilyen állapotok vannak hazánkban, nem lehet lépést tartanunk a műveltség nyugottal. Addig, míg a nép munkájáért megfelelő keresetet nem biztosítunk számára; addig, míg az emberhez illő, erkölcsi érzetet nem sértő lakásokban nem kényelemben nem élhet a munkásvilág; addig, míg műveltsége nem tud neki teljes közöst nyújtani a megélhetés kérdéseiről, — addig a kivándorlásról, ennek megszüntetéséről vagy csökkentéséről beszélni hiábavaló dolog. Mert addig az a közmondás

Szakítás.

Tölcsvárné mosolygva fordult Demeter László felé:

— Meg fog bocsátani, kedves barátom, de itt a szabóm. Fontos érdekezem van vele. Meg kell beszélnem az új üstelyrühámat. Majd mutatnija a Margit.

Demeter némán tekint csókolót az asszonyra, aki egy sokat jelölő pillantást vetett leányára. A szép Margit összeszorította ajkait és igent bólintott. Mintha mondaná:

— Igen mama, azt fogom cselekedni, amit parancsoltál.

Tölcsvárné kilépett a szobából s egyedül maradt a két fiatal.

A férfi hosszan nézett a szoba aranyfestésű menyecskére. Látszólag hideg, unott volt az arca. Csak az ajka körül jelezte hébe-habáa egy-egy ideges rángatás, hogy belsejében forrong valami.

Margit csodaszép fekete szemét Demeter László nyílt, férfias arcán fejtéjtette. S annak a becsületes, egyenes lelkű uri-embernek szívébe döfje most a hideg kést? Mondja meg neki, hogy nincs már mit keresnie a házuknál? S mi lesz azokkal a csókokkal, amiket önélelteli peresében adott Demeternek? Azok a lényeken, erős, forró ölelések, azok a lángoló, végtelen csókok? Mi lesz ezekkel? Elmulnak nyom nélkül, mint légből a pára? — Demeter, ha akarta volna, szászor is megjegethette volna a leányt, de nem tette, mert szerette. A leány tudta ezt. S ezt a nagylelkű férfit, aki imádja őt, most rugja el magától, mint valami tolakodó idegent?

Mégis csak szörnyű dolog az, amit az anyja kíván tőle... Aztán érdemes?... Egy hónap előtt kérte meg a kezét Czobor Illes, a negyvenhat éves nábob, és anyja odaigerte neki. Aztáa ostromolta, adja ki az újfát Demeternek, mert ha még sokáig jár a házhoz, a milliomos megmondolja magát és visszavonul. Margit szerette Demeter, de a milliók csábjának ellentétlenül nem tudott. Azonfelül az a Czobor nem is volt olyan csunya ember. Elegáns, magas alak, arca kissé kiült, de markáns és érdekes... És most itt a tizenkettődik óra... Demeternek nem szabad többé előjőnie... Hogyan mondja el neki, hogyan kezdjen bele?... Borzástó feladat... De mégis meg kell lennie.

Halotthalványan, remegő ajakkal kezdett bele a leány.

— Tudja-e Demeter, mi újság?

A férfi a leány felé fordította fejét. Hosszan, nyugodtan nézett a fekete szemekbe, amelyek sajátszerű fényben villogtak.

— Nos Margit, mi újság?

— Czobor Illes megkérte a kezemet.

Pillanatsnyí csend, aztán lázasan, szinte hardva tette hozzá a leány:

— És az anyám odaigért. Egy hónap múlva lesz az esküvő.

Margit kimerülten dült vissza székre. Csak-hogy kimondta! Úgy érezte, hogy megkönyebbült. Demeter megdörzsölte a homlokát. Szinte vadul nyomkodta öklét a fejéhez, mintha valami rémet akarna küzteni.

— Nem értem... — szólt végre bágyadtan.

— Nem lenne szives megismételní?...

— Szívesen. Hát arról van szó, édes László, hogy a mi régenyünknek vége. Az álomk világá lejárt, a valóra ébredtünk.

Egő pirosság szállt a férfi arcába. Valami nagyon durvát, sérőt akart mondani, de urrá lett indulatlan.

— Igazán, nem tudom, mit mondjak, — mormogta a fogai között.

— Ön megvan legve. Nem is csodálom... — Igen, én bízam... Egy nőben... Egy nőben bízam... Borzástó ostoba voltam.

Halgatott néhány percig, aztán folytatta Demeter:

— Nézem magát, Margit. Az arca szép, a bőre fehér, mint a lilium. Csupa nőiesség, csupa jóság és ártatlanság. A homloka magas, mint valami göstülül tejlom boltozta. Tiszta, fenkölt gondolatokat sejt mögötte az ember. A szája, az a piros szája, amellyel oly forrón tudott csókolni, mintha sohasem nyit volna húzásokra, hamis eskűre. És most kiderül, hogy minden, amit kivülről láttam magából: a leggyalazatosabb hazugság. Hazudik a fehér arca, mert fekete a lelke. Hazudik a boltozatos homloka, mert sivar önértelmeit. Hazudik a tiszta, forró ajka, mert büntöl és bujásajót forr a maga vére. Mi különbség van maga és egy utcai nő között? Kéves, higgye el. A különbség csak pusztu formságából áll; ön meg nem ment keresztül fizikailag azokon az eseményeken, melyeken egy utcai nőnek keresztül kell mennie, — de a lelke telítve van már az utca salakjával... És higgye el, azok között is talál az ember szívet, érzést, vagy legalább megbánást. De ön minden emócia nélkül, hide-

fogja vezetni az embereket: „Ubi bene, ibi patria.” (Ahol jól megy dolgom, ott van a hazám.) Veszedelmes, rút felfogás, de éhes ember nem eszmékből él.

Csak egy virágszálat!

— Felhívás a jó szivekhez. —

Virágok! ékesedik nemsokára a temető. Kegeletes szivek viszik el kedvesek sírjára koszorúikat s odákat a temetőben megcsüszelt szep emberek szálának az elköltözött felé, a kinek sírjában nyugodtan, az élőknek sajnó bánatukra onyhülést kéri az Urától.

A József Kir. Herceg Sanatoriumi Egyesület a halottakra való méltó emlékezés é tiszta, lenkölt hangulatából egy kis részt kér tisztán a halál jegyesének, a tüdőbetegnek. A halott nevében, akinek sírja koszorúval ékesedik majd, csak egy virágszálat kér a halott pítvárbán lévő élete megemlézésére. Közül 80.000 ember hal meg évente hazánkban tüdőbetegben, ebben a borzalmas pusztító betegségben. Legálább felének az életét megmentheti a társadalom részvéte. És maga az egyesület is ezeknek igéri visszaadni az életet, ha mindenki, aki a napokban koszorút vesz, csak egy virágszálat leveleket két koszorújába s ezt az egy virágszálat árárt az egyesületnek felküldi.

Moriori! vos salutem!

A haladók! szólitának.

Legyen a sírok koszorúja egy virágszállal egyszerűbb; éjjen egy mécesél a sírokon kevesebb, és ennek árából ki fog gyulni egy piszlogó élet.

Évszde kér az egyesület minden jó szívet, váltsa meg mindenki ezt a szent vámot nemzete dicsőségére, árának, ügyefogyottaknak könnyei főlészárására.

Aki ezt megteszi, akinek szívében az irgalom érzete főládkál: annak halottja tudni fog arról. Kegeletünk szent, megáldott, nemes tanúsítása lesz, aki egy utonban létesítendő szegénysorsú tüdőbetegeket gyógyító népszanatoriumának építési tőkéje gyarapítására halottak napja alkalmából adományát eljuttatja.

Ezt kéri az egyesület büszke hitel és reményen.

A József Kir. Herceg Sanatoriumi Egyesület

Budapest, IX. Lónyay-utca 47.

Százezer karpák meg az egyesületnek ezekben a napokban egy kis füzetét. Ebben a füzetben foglaltatik az adakozásra való főlhívás és mellékelve csatolott egy postabefizetési lap. A füzet

gen, nyugodtan tud rossz lenni... És én szerettem magat. Nemszak szerettem, tiszteltem is. Midőn az érzéskézőt félajuttan fekdít a karjaiban, mikor kinálta magát nekem, mint valami közönséges némbér, én a tiszta, szerelmes nő odamásztam láttam ebben is semmi kétségért a világmásfára lesz, aki egy utonban létesítendő szegénysorsú tüdőbetegeket gyógyító népszanatoriumának építési tőkéje gyarapítására halottak napja alkalmából adományát eljuttatja.

Ezt kéri az egyesület büszke hitel és reményen.

— László! — sikoltott a leány. — Megörült?

— Eh, hagyjuk a komédiát!

Demeter László elővette revolverét.

A leány flegorult, menekülni akart. A férfi azonban vasmarokkal fogta le.

— Maradj! légy. Megérdemled, hogy kiralsak. Csak azt nem tudom, beszennyezzen-e macsamt a véredet... Miért tetted tönkre? Miért gyilkoltad meg a lelkem? Miért mondtad, hogy szeretsz?

— Irgalom, — rebegte a leány.

— Vegem van, — folytatta inkább önmagában a férfi. — Nincs már miért élnem. Egy kártyára tettem mindent, életem célját, boldogságomat. Elvesztettem... Vesztettem... Nincs itt már mit keresnem.

Zsereb dugta a revolvert. A leány ájultan dőlt a szőnyegre.

Demeter hosszan nézte.

— Milyen szép ez a bestia.

Szólt és vette a kalapját s lassan, fáradt léptekkel ment ki a házból.

értékes, tömören megír ismerektek is közöl a nemzetpusztító baj, a tüdővész ellen való védekezésről. Olvassa el mindenki ezt a kis füzetét és adja oda másnak is elolvasásra. A füzet utolsó lapja a belügyminiszter engedélyével gyűjtőlapot tartalmaz az irgalom-adományok összegyűjtésére. Aki az ezrel jóról áradásból nem sajátja, a könyvtőlnek és irgalmasság érzeténél adja szép bizonyosságát. Aki pedig lapunk utján vesz tudomást a jóvaló egyesület szándékáról, az a jó szíve küldje el közvetlenül Istennek tetsző adományát. Megjegyezzük, hogy az egyesület minden hozzá küldött adományt lapjában, a Szanatoriumi Lapokban nyugtat. A legmelegebben ajánljuk az egyesület nemcséjait közönségünk legteljesb figyelmébe és pártolásába. A szerk.

Tollfuttában.

Spingler József, ez a furcsa-nevű ember egyike a legszemtelenebb fickóknak. Nem elég, hogy nem elégedett meg a neki jutott névtelenséggel, melyen változtatandó, egy Papakozta vakmerőségével óriási karriert csinált egy éjszaka alatt: — egy héten belül nem kevesebb, mint hatszor halt meg, hatszor agyonszúrták, hatszor eltemették, elsráltak, meggyásolták, — és mégis, mégis máis ez él!

Hogyan lehet ez? Hát csak úgy, hogy a mi Józsinik elpártolásánál nem a temetkezési vállalatok működtek közre, hanem az újságírók szúrták. Az újságírók pedig fene-nagy legények! Haszonlatnak a mérszároshoz, azzal a kis különbséggel, hogy többi a taglóval út le állatok, ami a szerkesztők tollal embereket ütnek le, ami különben — alapjában véve — sok esetben csaknem mindegy. A mérszáros csak leíti a maga állját, de a szerkesztő el is temeti, el is siratja a maga emberét.

Itt van például a Spingler-eset. Spingler József — eltekintve az ő határtalan szemtelenségétől — egy nagyon közönséges fia a lendvai hegyeknek, és mégis ki hinné a róla, hogy ő már kiszenvedett, meghalt, elsráltak, eltemették s csak lelke kalandozik rossz gúnyájában a molygoló októberi nap alatt? Ugy-e senki? Pedig így van. Multikoriban Spingler megsekkedte azt a baklövés, hogy kedvet kapott egy kis barátosság kirándulására. Leballagott egyik kereskedő pincéjébe s ott, mint egy jólvevett betörőhöz illik, először szétnézett, másodszor megint szétnézett, de harmadszor már nem ért rá szétnézni, mert fölleltek és a hívós pincéből egy még hívösebb helyre expedáltak. Hogyan-hogyanem, a kalandozás közben a Spingler porhüvelyé érintkezése jött egy Mannlicher-szuronyral, ami azt eredményezte, hogy a betörő urat kissé megékeltek. Egyéb baj azonban nem történt.

Ha Spingler az ő közönséges észével tudta volna, hogy a „Zala” napilapnak Álsótdévdán „saját tudóstitója” van, egy bizonyára és kétségtelenül nyomban meghal. De nem tudta, tehát nem halt meg. A „Zala” „saját tudóstitója” azonban mindenképpen a csendőrszurony áldozatának s egy szenzációs riport legandás hősének akarva megmetni a lendvai hegyek Papakoztáját, erőszakkal kiszenvedett, meghalasztotta, agyonszúrta. Következésképpen a jól informált „Zala” kedden azzal a hírrel lepte meg a megyét, Álsótdévdát, sőt Spinglert is, hogy Spingler agyonszúrták, Spingler nem él, Spingler — csendesen kiadta lelkét és elnyult. A jól értesült lapíró szenzációssá fejtűt riportját valószínűleg elolvasta maga az „áldozat” Spingler is, mire ekként morfondírozott, megkövbe széles homlokát vastag ujjával: „Élek... nem élek... élek. Vagy mégsem élek.” É megállászik abban, hogy nem él, hogy meghalt, mert a Zala ezt így írja, mert a Zala ezt jobban tudja, mint ő.

Nyugodtan szíva tovább a maga portorikóját, közben pedig beköszönt a „Magyar Paizs”

eljövetelének napja, a péntek. Ekkor halt meg Spingler kőzivatara másodsor. Borbély Gyuri bátyánk ugyanis késpzénnek vevte a „Zala” tudóstitását, olyan szépen meglelte Spinglert a csendőrről, hogy szinte öröm volt nézni. De erre már Spinglerben is fellázad az önzert: „Megtapogatom a kezemet, a lábamat, megharagom a kistűjomat, rálepek a tyukszemre: érzek, tehát élek. A körülények, jobban mondvá az újságok ellenben megékeskísznek arra, hogy meghaltam, — tehát nem élek. Az őrdög van tisztában saját magával, nem én!”

És tovább portorikózik. Végre megjelenik a „Zalamegye” is, a „Kosztelvi Hírlap” is, akik mind-mind megerősítik az ő halálhírét. Szép kicirkálmozott sorokban lefistik, hogy „fetrengtet” holtan ő, akinek mindezek még egyszer sem volt szerencéje meghalni. De ez már több, mint amennyi szegényt egy Spingler elbírlhat! Ismét tefelődni kezd, miközben így monologizál: „Igaz, lehet valami a dolgban. Gondolkozom még ma a dolog felett, és holnap már magam is elhiszem, hogy meghaltam.” Mondta és elballag az asztalához, hogy — koporsót rendeljen.

Hát nem szemtelen fickó ez a Spingler?! Miért csak most van kedve meghalni, mikor már két hét előtt eltemették? Még megérjük, hogy végignézi a saját — igazi — temetését, amiről különben annak idején a „Zala” — a „saját tudóstitójának” informálása nyomán — különkiadásban fog megemlékezni.

A közönség köréből.

A tegnapi postával a következő, megszívlelésre méltó sorokat kaptuk:

Tekintetes Szerkesztő ur!

Tudva azt, hogy az Álsótdévdai Híradó mindig bátor szószólója volt a közönlénynek, tisztelettel kérem a Szerkesztő urat, sűrűsége lapjában a vasúthoz vezető út rendezéséi Régi baj az itt Álsótdévdán, hogy a vasúti állomás eszt időben este meg kocsin is csak bajosan lehet megközelíteni, gyalog pedig életveszedelem nélkül csak allig-allig egyrészt az óriási sár miatt, másrészt a pokoli sötéttség miatt. És hogy eddig nem okozott senkinek sem valami nagy lelkifurdalást a vasúti út szegénytelen állapota, annak oka az, hogy a v. képviselőtestület tagjai közt este 9 óra felett irtoztos sötétben és feneketlen sárban még senki sem gyalogolt ki az állomásra. Pedig egy tanulmányt jól kifejtette magát. Az igaz, hogy nyárik sárosan kerülnek ki a „munkából”, de ez most mellékes: a fő az, hogy tudomást vennék arról az urak, hogy egy csepp okunk sincs városunk rendezésével hencseni.

Idáig azt hittem, hogy olyan szegények vagyunk, hogy egyelőre álmolni sem szabad a vasúti út kiigazításáról. Most azonban megtudtam, hogy nemszak szegények nem vagyunk de sőt úr fenűzésére is van pénzünk. Mert mi lenne más, ha nem fenűzésre irányuló tőrűk véss az a szándék, hogy a Kanizsai-utca végén újabb egy 300 mm. hosszú járdát létesítsenek? Ki kívánja azt a járdát? Tán az utmeneti háztalajdonosok? Nem hiszem. De ha a háztalajdonosok kívánják, úgy csináltsanak meg az ő költségükön. De azt hiszem, nem ő kívánják, hanem mások. Miért kívánják? Mert egyeseknek nem elég nagy az aszfalt s ezért meg a városon kívül is járdán akarnak járni! És csupán ezért újabb árdval megterhelni a város lakóit, — kissé furcsa dolog. Rendeztesse először a város a vasúti utat, állítsanak fel lámpákat, tisztességes gyalogjárót létesítsen — s ha ez meglesz, akkor majd beszélhetünk másodrendű kérdésekről, adóról nem!

Midőn meg fenti soraimat a Szépitő-Egyesület figyelmébe ajánlom, az ügyhöz a tek. Szerkesztő ur rokonszenvét kéri.

tisztelettel X. Y.

A fenti levélen foglaltak egy legközelebbi számunkban visszatérünk. A szerk.

HIREK.

— **Megegyeztségi tagok választása.** Csendben, minden lármá nélkül jötték meg városunkban hétfőn a 3 megegyeztségi tag választását. Nemcsak a választást megelőző hangulat volt enyhébb vérmérsékletű az előbbi választásoknál, hanem a származék érdeklődése is aránytalanul gyenge volt, úgy hogy sokan le nem adták szavazatukat. A választás még aznap befejeződött, még pedig dr. Filkor Márton ügyvéd, Tivadar Ferenc kereskedő és Volper Pál lelkész győzelmével. Mandátumuk 6 évre szól.

— **Kütitetés.** Öfelsége a király, dr. Illes Ignác keszthelyi ezredorvos, több évi bugzós és jeles szolgálatairól, az arany koronás érdemkeresztrel tüntette ki.

— **Újítások.** Olvasóink közül már többen adtak kifejezést abbéli óhajuknak, hogy az „Alsólendvai Híradó” hasábján — a kisebb írunkaink kívül — országos híri örök munkáit is szeretnék olvasni. Mi, kik ahhoz lehetünk, szívesen teljesítettük olvasóink kívánságait, a mult héten közvetve értekezések léptünk több fővárosi úrral, — megígérték, hogy rövidben művelik a fent foglalt kérésű „Alsólendvai Híradó”-t. Ezen az úton sikerült meggyernünk Bródy Sándort, Láz Lerkát, Jászai Marit, Kabos Edét, Petrasevich Gézá és még többet, kiknek nevével olvasóink már legközelebb találkozhatnak a tárcáruvatunkban. Bródy Sándornak „A koffer” és Kabos Edének „Niobé” című érdekese tárcái, melyek lapunknak eredeti, jogosított közlemények lesznek, máris felhívjuk olvasóink figyelmét.

— **Áthelyezés.** Moizer Imre vesprémi kir. törvényszéki jegyző hasonló minőségben a zalagerényi törvényszékhöz helyeztetett át.

— **Alsólendva — alszik?** A lendvaceksei, egykor jellemtől vidám házak kihűlt észkeire ráborult a feledés fátyola. Elhalóban van az irgalom szava s a koldusbokra jutott szerencsétlen tűzkárosultak legtöbbje ha nem is találta meg a teljes vigaszt, de a könyörölnétek egy szikráját megtalálta a környékbeli főemberekben, akik házuat és kenyerüket szívesen osztják meg az ingeseknek. Négy héten keresztül, ami szerény örömléte tellett, minden megittatták a keszkeségi érdekekben, kértünk, agáltattunk könyörögtünk, és hogy négy héten át nem tudtuk irgalomra készíteni Alsólendva közönségét szívét, az nem a mi szegységünk, hanem Alsólendva közönségének szegénye. Levontuk ebből az egy esetből is a konkvenyéit és arra a tapasztalatra jutunk, hogy Alsólendva közönsége olyan mélyeségen álmokban van, amelyből felrúzni mi nem vagyunk képesek. Lezártuk a gyűjtőívét, forró köszönettel mondva a kisszámú adakozóknak, azonban még mielőtt ezt tettük volna, egy utolsó kísérletet kockáztattunk meg, ami szintén eredménytelenül végződött. Tudtuk azt nagyon jól, hogy Alsólendva közönségének érzi a komédia és circuszi produkciók iránt feltennünk ki van fejtődés, feléjük tehát a napokban itt időző „Olimpia” társulat igazgatójától, hogy a keszkeségi tűzkárosultak javára társaton hétfőn előadást. Az igazgatóság eleget tért kérésünknek s megígérté, hogy a tiszta jövedelmet mind odaadja az embereséges célra; az előadás még is volt, — szegényére az egész város közönségének. Néhány jószívú emberen kívül tünnetőleg otthon maradt mindenki. Urak, lendvai urak! Ha nem is az előadásért, de abból a célból, hogy sok-sok szerencsétlen, koldusbokra jutott testvérünk könyvet száriájukkal azzal a néhány garassal, legalább is illett volna előjönni. Nem jöttek el, eszerint nemhogy jutott volna valami a bevetelből a tűzkárosultaknak, de sőt alaposan rá is fizetett az igazgatóság az előadásra. Azt pedig nem illethet senki, hogy a mi szűkösségünkben nem illethet pár garast a közönséglet oltárára; amit van arra pénzünk, hogy cifrán járjunk, vendéglőkben döszöljünk, nagy összegekkel rakjunk kártyára, addig tellik a könyörület oltárára is. Más itt a hiba. Az, hogy kihalt belőlünk az emberszeretet; az, hogy önzők vagyunk; az, hogy a legvehemensőbb földingés sem képes narkotikus álmlunkból felrúzni. Jőjészek! Alsólendva!

— **A tídvész pusztítása vármegyénkben.** A belügyminiszter jelentése szerint folyó év június havában vármegyénkben tídvégzőmókörben 152 egyén halt el. A halálozás statisztikájában e kimutatás szerint vármegyénk a harmadik helyet foglalja el.

— **Új plébános.** Vadovits Rezső belatinci káplán Felszönbenedekre (Vasm.) plébánosnak választották.

— **Visszautasított alapszabály.** Vas- és Zalamegye építőiparosi szövetsége kötötték és ipartestület alakították. Megcsinálták az alapszabályokat s azokat jóváhagyás végett a belügyminiszterium elé terjesztették. Mivel az alapszabályok nem mindenben felelnek meg a törvényes kelléknek, a belügyminiszterium azokat pótlás végett visszaküldte.

— **Nagy tűzvész.** E hó 21-én a zalamegyei Várföld községben egy kis szalmakazal eddig még ismeretlen okból kigyulladt. A tűz elő rohamosan terjedt, hogy rövid időn belül harminc ház égett le az összes mellékeépületekkel együtt. Az egész takarmány- és szalmakészlet a tűz áldozata lett. A kár mintegy 40–50 ezer korona, melynek csak csekély részét lehet meg biztosítás utján.

— **A potya-munkát kívánó ország.** A komoly hivatalos lap, melyben soha sincs légből kapott vagy minden alapot nélkülöző koholmány, a napokban megtréfátla nyájás olvastott. „A Budapesti Közlöny” megírtelevelé lapításáról, hogy kedvtűre dúsakíhatnak a humorakörök, s a komolyságtól és megbízhatóságtól csöppögő hirdeményekbe becsapozta a vídamságot. Egy kis tréfát engedett meg a hivatalos. Arról szól ugyanis a kitűnő hivatalos, hogy az aradi fővámbívatálnál megüresedett egy díjtalan vámgyakorok-jelölt állás. Meltőztárnak érteni, egy vámgyakorok kerestetik, kit a nagyméltóságu állam nem akar kiférteni és kit csupán jelölti cím és jellegzőt óhajti felruhálni. Derek ifjak, kik különböző bizonyítványokat szorongattok keztekben, siessetek. Mert, hogy lesztek vagy százan, kik az állásért versengtek, kétségtelen. Pedig csak követel a nagyméltóságu állam egy szerény díjtalan vámgyakorok-jelöltöt. Példának okáért már a pályázótól tudni kívánjuk, hogy hány évét, rendezett vagy rendezetlen vallásuk-e, van-e életjárjuk, voltak-e katonák, hány nyelven beszélnek, egészségesek-e, milyen képzettségük van. És mindezeket annyival inkább pontosan nyújtsák be, mert ha ekkéslé tisztelt atyámia, bizony mondom, nem lehetsz díjtalan vámgyakorok-jelölt. Ha azonban le-vagy fölmenőleg unokatestvéreik rokonod nem volna az aradi pénzügyigazgatóságnál, derek pályázó polgártárs, akkor ne is álmadozz arról, hogy valaha díjtalanul vámgyakorok-jelöltösködhetsz az aradi fővámbívatálnál. — Hát ha ez sem humor, akkor nincs többé humor a világon. A szomorú a dologban csak az, hogy a hivatalos ezt nagyon is komolyan mondja. Tulságos komolysággal. Anynyira komolyan, hogyha nem volna olyan mulatságos, busuini kellene miatta.

— **Szerencsétlenség.** Sall Mihály 18 éves napzamosa a vathi uradalomban dolgozott. Egyik nap egy gép mellé oltozták be munkára. A gép egyszerre elkapta a ruháját, a másik percben pedig darabokra tépte a szerencsétlen embert.

— **Kereskedő, mint büntárs?** Gomzi Lajos hozzafuval lakos e hó 22-én panaszot tett a helybeli csendőrségre, hogy háztartásának tojáskészletét avatallan kezék már régóta dészmálják. Gyuanju 11 éves Ferenc nevelő fia ellen irányult, aki a csendőroklék előtt beismerte, hogy 6 lopta el a tojásokat és a szomszédos Deutsch Károly kereskedőnek adta el. A kistűt azt vallotta, hogy a lopásra Deutsch bírta rá, minek alapján a csendőség a kereskedő ellen a vizsgálatot megindította.

— **Elrabolta gyermekeit.** Megirták, hogy dr. Radó Jenő zágrábi fogorvos a tole elvártól elő feleléséről elrölvta két gyermeét s autómobilban Budapestre akarta vinni őket, de közölközben Csáktornyán letartóztatták. A bíróság közölközésére a gyermekek akkoriban visszakerültek anyjukhoz, amiben Radó segyezten tudott meggyőződni. Szerdán tehát ismét megszöktette őket s most a lakosnak tarja örízlet alatt. Radó nyílv levelét tesz közzé, melyben azt igyekszik bizonyítani, hogy a gyermekek önmaguktól jöttek el az anyai háztól.

— **Táncokola.** Merkl József fővárosi okl. táncántató már megkezdte működését városunkban. Tegnap nyitotta meg táncantatóját, melyre elég szép számú jelentkező jött össze. A tanfolyam 5 hétre van tervezve, külön bostonkurzussal, s jelentkezni meg mindig lehet az esti táncóran. Merkl mester iskoláját szívesen ajánljuk a szülők és a fiataljék figyelmébe.

— **A fogataltan prókátor.** Letenyéről írják: Balassa István besehelyi gazda összevesztett a feleségével. Meghallotta, azt a szomszédban lakó Horváth Vince és figyelmeltette Balassát, hogy miért bírák feleségével elő curván, ez azonban nem felett neki erre semmit. Este azonban, midőn Horváth Vince háza előtt állott, az arra haladó Balassa István hirtelen kést rántott, hasba szurta Horváthot és halálisan megsebesítette. A letenyői csendőrség Balassát elfogta, azonban a királyi járásbírósg az orvosi vélemény alapján szabadon bocsátotta, másnap azonban Horváth behalt a sebébe, mire Balassát újra elakarták fogni, de nyoma vesztett.

— **„Beesültes megatláló.”** Horváth István sz. Turner Mária kispalmai lakos hétfőn a Túske-féle vendéglőben elvesztette 20 koronát 6 fillér pénzt. Horváth Anna alsólendvai lakos láttá, mikor az asszony lejtette a pénzt, odasurrant, felemelte és hazament. Később az asszony észrevette, hogy hiányzik a pénz. Elment a csendőrségre és ott azt mondta, hogy ellopák a pénzt. A gyau Horváth Annára irányult, aki nál meg is találta. Ellene az eljárás folyik.

— **Támadó cigányok.** Kiskanizsáról írják: Vasárnap este Godinek Károly itteni lakos eszenes iszapotot egyik korombában. Későn éjjel, amint hazafelé ment, a sötétben két alak reátámadt s egy fahuszággal félholtra verték. Egy másik embert pedig, aki Godineknek segítségére sietett, megszurkálták. A támadó cigányok voltak. Elfogták őket.

A nagyérdemű közönség szives tudomására hozom, miszerint a folyó hó 28-án tartandó országos vásárra

női- és férfi-confekcióval, u. m.:

Női kabátok, elegáns Paletok, továbbá finom uri-öltönyök, férfi télikabátok, városi-és utazó-bundák, vadász-és bunda-kabátokkal megérkezem s azokat kiváló olcsó árak mellett

a Főutcán ujonnan épült Balkányi-féle ház üzlet-helyiségében elárusítom.

KONDOR ÖDÖN női- és férfi-confekció áruháza NAGYKANIZSÁN.

— **A murci.** Végig voltak a legények vasárnap délután a Cispékes vendéglőben. Szólt a zene, rakták a táncot, estére kelve pedig az ideai murci hatása alatt, jó magyaros szokás szerint szzevrekedtek a mulatók. A verekedésben a következők vettek részt: Orbán Vendel, Orbán József, Kulcsár Mihály, ifj. Kulcsár Mihály, Szóke Pál, Szóke József, Rozmán János, Rozmán István, Rozmán József, ifj. Kulcsár Vendel, Kósa Ferenc, Torhács József, és Góor Vendel hosszafalú lakosok, kik ellen az újrátást megindította a csendőrség.

Tűzek a járásban. Gyertyános községben kedden délután 9 óra tájban kigyulladt Kepe Miklós otthoni lakos háza közelében összerakott 30 keve kukorica-szár. A tüzet Kepe Miklósnak hasonméné 4 és fél éves fia okozta akként, hogy a gyűlelőn kukorica-szár tövében égő gyufával játszott.

E hó 21-én éjjel 2 óra tájban — eddig ismeretlen okból Felsőlakosban kigyulladt Bóth Pál szalmatelepi lakóháza s a gazdasági eszközökkel, célelmiszerek, takarmányai, ruhaneműekkel és barnafalkával együtt 614 korona értékben leégett. Biztosítva nem volt. A nyomozás folyik.

2085—907.

Hirdetmény.

Alsórendva nagyközség képviselő-testületének 111/1907. számú véghatározata alapján közzétettük, hogy a község — mint jogi testület — tulajdonát képező és minden év július 28-án és augusztus 28-án megtartanti szokott 2 (kettő) **országos vásár**

HELYPENSZEDÉSI JOGA

1907. november 3-án d. e. 9 órakor a községüzáán tartandó nyilvános árverésen 1908, 1909 és 1910 évekre haszonbérbe fog adni.

Az árverési feltevések a hivatalos órák alatt betekínthetők.

Alsórendván, 1907. október 19.

Bobay Géza

Toma János

főjegyző.

bíró.

6429. tk. 907.

Árverési hirdetmény kivonata.

Az alsórendvai kir. bíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy az Alsórendva-Videki Takarékpénztár végrehajtónak Bek József végrehajtást szenedve elleni 300 kor. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az alsórendvai kir. járásbírósg területén levő: 1) a pákai 21. sz. tkjvben + 1. sor 24. hrsz. a. felvett és Bek József (Máté) nevén álló egész ingatlanra (kert a btelekben) 453 korona;

2) az ugyanottani 549. sz. tkjvben + 1. sor 439. hrsz. (szántó a Vörös-patakián) és 2. sor 484. hrsz. (szántó ugyanott) alatt felvett, telek-könyvleg egy jószágtestet képező s Bek József (név Molnár Marival) nevén álló egész ingatlanokra összesen 119 korona;

3) az ugyanottani 20. sz. tkjvben + 1. sor 23. hrsz. (ház, udvar, kert) alatt felvett ingatlanból B. 12. a. ugyanannak nevén álló $\frac{1}{2}$ rész jutalekára 710 kor. 50 ffiller;

4) az ugyanottani 722. sz. tkjvben + 1. sor 428 20. hrsz. a. felvett ingatlanból (szántó és erdő a Dobronaki dűlőben) B. 1. alatt Bek József (Máté) nevén álló $\frac{1}{2}$ rész jutalekára 17 korona adóalapon ezenmel megállapított kiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok

az 1907. decemb. 27. napján d. e. 10 órakor P áka községüzáánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltási áron alul is eladati fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becserának 10 % -át készpénzben, vagy az 1881. LX. tc. 42. §-ban jelzett árformával számított és az 1881. évi 3333. sz. a. kelt I. M. rend. 1. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezehez letenni.

A kir. járásbírósg tkvi hatósága.

Alsórendván, 1907. évi október hó 3-án.

Előadó helyett: Dr. Fehér, kir. albiró.

4667. tk. 907.

Árverési hirdetmény kivonata.

Az alsórendvai kir. járásbírósg mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Dreihölcs és Tirta bécsi cég, Magyar Varróeg- és Kerekpárgyár, On és Tára Budapesti cég, Mayer Testvérek csáktornyai cég, Balkányi Ernő alsórendvai, Mándy Samu szentlőrinci, Blau M. fia nagykanizsai lakosok, valamint az Alsórendva-Videki Takarékpénztár végrehajtónak Weinstingl Jakab végrehajtást szenedve elleni 5000 kor. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az alsórendvai kir. járásbírósg területén levő: 1) a Szt.-András és Baksa község határában fekvő s a szent-andrási 16. sz. tkjvben foglalt + 3. sor 285. hrsz. (erdő a szabályhelyben) 2677 négyezsgölő térfogatu ingatlanból Weinstingl Jakab végrehajtást szenedtetett $\frac{1}{2}$ -od részben illető s az adó alapján 132 koronára becsült jutalekára — 132 korona;

2) a szentandrási 224. sz. tkjvben foglalt $\frac{1}{2}$ -od részben Borsos Mihály, $\frac{1}{2}$ -od részben és egyenlo arányban Koltay János és neje Kovács Anna, $\frac{1}{2}$ -od részben Weinstingl Jakab végrehajtást szenedtetett és neje Schwarc Amália nevén álló egyenlo arányban + 1. sor 252. hrsz. (fenyves a Papa-uti dűlőben 4 hold 500 négyezsgölő térfogatu) — a végrehajtási törvény 156-ik §-a alapján és az adó alapján 132 koronára becsült egész ingatlannra 132 korona;

3) a szentandrási 250. sz. tkjvben + 2. sor 319. b. hrsz. (erdő és fenyves a Cseke-irtás, 14 hold 637 négyezsgölő térfogatu) ingatlanból a B. 13. o. Weinstingl Jakab nevén álló s az adó alapján 461 koronára becsült felérésre 461 korona;

4) a szentandrási 264. sz. tkjvben + 1. sor 319. a. hrsz. (erdő és fenyves ugyanott, 14 hold 637 négyezsgölő térfogatu) B. 4. alatt Weinstingl Jakab nevén álló s az adó alapján 461 koronára becsült felérésre 461 korona;

5) a szentandrási 269. sz. tkjvben foglalt s Weinstingl Jakab és Schwarc Amália nevén egyenlo arányban álló + 1. sor 330. hrsz. (erdő a Nagyaróki dűlőben, 2 hold 1480 négyezsgölő térfogatu) és a végrehajtási törvény 156. §-a alapján 184 korona becseratékú egész ingatlanra 184 kor.; a szentandrási 276. sz. tkjvben foglalt egyenlo arányban Weinstingl Jakab és neje Schwarc Amália nevén álló + 1-7. sorsz. ingatlanokra, illetve a végrehajtást szenedtetett illető részre, és pedig:

a) A 328. hrsz. (erdő a Nagyaróki dűlőben 6 hold 33 négyezsgölő térfogatu) ingatlanból Weinstingl Jakabot illető s az adó alapján 223 koronára becsült felérésre 223 korona;

b) A 337. hrsz. (erdő a szombathelyi ritásban 359 négyezsgölő) és a végrehajtási törvény 156. §-a s az adó alapján 20 koronára becsült egész ingatlannra 20 korona; — c) A 2329. hrsz. (erdő a Nagyaróki dűlőben 8 hold 692 négyezsgölő) ingatlanból Weinstingl Jakabot illető s az adó alapján 394 koronára becsült fele részre 394 korona; — d) A 336. hrsz. (erdő a szombathelyi ritás-

ban, 358 négyezsgölő) s a végrehajtási törvény 156. §-a és az adó alapján 20 koronára becsült egész ingatlannra 20 korona; — c) A 178. b. hrsz. (erdő a Halastó-főleben 4 hold 1021 négyezsgölő) és a végrehajtási törvény 156. §-a s az adó alapján 188 koronára becsült egész ingatlannra 188 korona; — d) A 343. hrsz. (erdő a szombathelyi ritásban, 3 hold 1021 négyezsgölő) s a végrehajtási törvény 156. §-a és az adó alapján 128 koronára becsült egész ingatlannra 128 korona; — g) A 342. hrsz. (erdő ugyanott, 1 hold 793 négyezsgölő) s a végrehajtási törvény 156. §-a és az adó alapján 54 koronára becsült egész ingatlannra 54 korona kiáltási árban, — továbbá a baksei 20. sz. tkjvben foglalt s Weinstingl Jakab nevén álló + 3. sor 686. hrsz. (erdő Hosszu Mórinnál 564 négyezsgölő térfogatu) s az adó alapján 29 koronára becsült ingatlannra 29 korona; az ezen tkjvi + 4. sor 687. hrsz. (erdő ugyanott 853 négyezsgölő térfogatu) s az adó alapján 37 koronára becsült ingatlannra 37 korona; — végre

6) a baksei 223. sz. tkjvben + 1. sor 678. hrsz. (szántó és erdő a Hosszu Mórinc Kapuszege-dűlőben, 6 hold 1201 négyezsgölő) B. 17. alatt Weinstingl Jakab nevén álló s az adó alapján 163 koronára becsült $\frac{1}{2}$ -od részre 163 korona s a fentebb felsorolt ingatlanokra, illetve ingatlanjegyekre összesen 2219 korona ezenmel megállapított kiáltási árban — és pedig a szent-andrási 250. és 264. sz. tkjv. ingatlanokra vonatkozólag azon feltétellel, hogy a 264. számú tkjvben C. 14. a. Saly József baksei lakos javára bekebelezett kőötvény, így ezen, valamint a 264. sz. tkjvben C. 2. és C. 1. a. Udvardy Imre javára bekebelezett holtigiani haszuoelvezeti jog ezen árverés által nem érintetik, — az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan

az 1907. november 9. napján d. e. 10 órakor

Baksa községüzáánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltási áron alul is eladati fog.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becserának 10 % -át készpénzben vagy az 1881. LX. tc. 42. §-ban jelzett árformával számított s az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. alatt kelt I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezehez letenni, vagy az 1881. LX. tc. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényét átszolgáltattani.

A kir. bíróság teleknyvi hatósága.
Alsórendván, 1907. évi július hó 19-én.

Biro, kir. albiró.

Egy jobb házból való fiu tanoncnak felvétetik CZIPOTT JÓZSEF divatáru üzletében, Muraszombat.

Gyermek és női kabátokkal, szőrmearukkal (boák) megérkezik

— Zalaegerszegről —

MARTON MÁRKUSZ

(Weinberger H. és Fia utóda)

a folyó hó 28-iki országos vásárra, a Korona-szálló termébe. Azideig is kéri a t. vevőközönséget, hogy szükségletét részére fentantani sziveskedjék.